

Beneficium af billige Laan fra Statskassen. Derom skal jeg sige i al Almindelighed, at det ikke er mig bekendt, at denne Sag har nogen politisk Betydning, men selv om jeg havde vidst, at den havde det, og at disse Politikers Tilstedekomst stod i Forbindelse med Politit, vilde det ikke have haft nogen som helst Indflydelse paa Af-gørelsen for mit Vedkommende, ikke Spor. Det, som for mig har været det afgørende, er, at der ikke i dette Tilfælde er fyldstgjort det, jeg ved Lovens Vedtagelse her i Tinget udtalte som den absolute Betingelse for, at jeg vilde bringe Loven i Anvendelse, i det enkelte Tilfælde, altsaa gøre Udlaan, at de Kommuner, hvori Boliaerne laa, havde i Gerningen bevist deres Interesse for Sagen. Der er ikke, som den ærede Ordfører (H. Holm) mente, blot under Formen Rentegaranti, skønt dette er en meget blid og meget mild Form, hvorunder en Kommune kan vise sin Interesse for et Foretagende, men jeg har kun forlangt i al Almindelighed at Kommunerne skulde i Gerningen vise deres Interesse for et saadant Foretagende, for at Staten skal træde umiddelbart hjælpende til. Jeg gjorde gældende, da Loven for saa og saa mange Aar siden blev indbragt, at saa længe jeg raadede derfor, vilde den Regel blive fulgt, kun at hde Laan i de Tilfælde, hvor Kommunen i Gerningen havde vist sin Interesse for Foretagendet. Da det ikke er Tilfældet her, have de paa-gældende ikke faaet Laan. Det er en Regel, jeg ufravigelig har fulgt i de mange hengaade Aar, og som jeg agter, saa længe jeg beklæder denne Plads, at ville følge. Jeg gentager imidlertid, at det ikke er nogen absolut Forordning, at Interessen skal vise sig gennem Rentegaranti; den maa blot ikke vise sig alene paa en saa billig Maade som ved at give en anbefaling. Det er jo en meget billig Maade at staffe en Kommune en indirekte Fordel, blot at anbefale til Hjælp ved Statskassen. Nej, jeg forlanger, at Kommunen i Gerningen skal vise sin Interesse ved at bringe et Offer under en eller anden Form. — Hvad den Sag angaar, som blev anbefalet af det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Friederiksen), og som ogsaa blev anbefalet fra en anden Side, om en fornyet Undersøgelse af Forholdene ved Dunker Mølle, da skal jeg gøre opmærksom paa, at der allerede gentagne Gange har foreligget Andragender i den Retning, som ere blevne afslaaede, og at jeg i Birkeligheden ikke kan se, at en ny Henvisning eller en ny Undersøgelse vil føre til noget andet, naar der ikke kommer til at foreligge ny Data. Det ærede Medlem be-

mærkede meget rigtigt, at den vedkommende kunde jo gaa Rettens Vej, men det forekommer mig, at netop denne Bemærkning af det ærede Medlem gik meget stærkt imod, at man skulde komme til en udbudet Eftergivelse fra Statens Side, noget, man i øvrigt ikke har nogen som helst Berettigelse til, uden at det bliver bevilget af Rigsdagen tillige. Det forekommer mig nemlig, at hvor en Mand har en Ret, som han kan gøre gældende ved Domstolene, der er der ikke Anledning for Staten til at høre Rets-spørgsmaalet derved, at man giver en Erstatning, skønt man ikke anerkender, at Retskrabet er tilstede. Spørgsmaalet har været undersøgt flere Gange her i Administrationen, og man er kommen til det Resultat, at der intet saadant Retskrab er til Stede. Ganste mærkeligt vilde det være, hvis man vilde følge det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds' Anvisning og bevilge Manden Sagsomkostningerne for at kunne føre Sagen igennem ad Rettens Vej. Naar det hele begrænses til, at han kan faa fri Proces, saa har han jo den samme Udgang dertil som enhver anden, men det er jo ikke Finansministeriet eller Justitsministeriet, der bevilger fri Proces; det sker paa anden Maade, det maa det ærede Medlem vide. Jeg har for øvrigt ikke noget imod, at der gives fri Proces for at forsøge at føre denne ældgamle Sag igennem ad Rettens Vej, noget, jeg dog meget tvivler om. Manden vil saa nogen Glæde af. — Det ærede Medlem for Kiøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage) anbefalede en Henstilling under Nr. 17 angaaende en Forhøjelse af de ældre pensionerede Underofficers Pensioner, rettere udtrykt saaledes, at Pensionerne, der beregnes efter Loven af 1851, maa omberegnes efter Loven af 1876, for saa vidt de derved blive højere. At denne Omberægning ikke kan finde Sted, har jeg søgt at gøre den ærede Udvalg Rede for. Den ærede Medlem anbefalede saa, at man skulde give en procentvis Forhøjelse af disse Pensioner, og mente, at dette ikke vilde føre til videre Konsekvenser. Jeg er af den Formening, at det vilde føre langt, langt videre, dersom man overhovedet kommer ind paa den Vej, at ville forhøje ældre Pensioner paa Grund af, at enten en ny Pensionsslov bliver vedtagen, eller ny Lønningforhold gjorde gældende for de Klasser, hvortil Pensionisten har hørt, da han tjente, eller endog paa Grund af, at Pensionisten er bleven saa og saa meget ældre, naar man, med andre Ord, som ind paa et System med Alderstillelag til Pensionisten. Jeg tror ikke, at det da vilde være muligt at begrænse